

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 7

Den 1. Januar 1870.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Om Flerkoneriet i de Forenede Stater.

Fra „Deseret News“ hidsatte vi følgende Skrivelse af Eldste John Taylor.

American House, Boston, Massachusetts, d. 20. Octbr. 1869.

Til „Deseret News's“ Redaction!

Fornylig læste jeg med megen Interesse i „Springfield Republican“ en Tale holdt af Hs. Excellence Schuyler Colfax i Salt Lake City den 5te Octbr. d. A., hvori vore Institutioner blive badede, men der findes alligevel en tilsyneladende Oprigtighed i denne Tale, som et Hele betragtet.

Det er altid behageligt at høre kjække og bestemte Udtalelser, og ihvorvel mine Anstuelser hoiligen adskille sig fra de, som de Forenede Staters Vicepræsident nærer, beundrer jeg dog den Aabenhjertethed og Dannelse, hvormed han behandler den Gjenstand, som for ham er en Vanffelighed, men som for os danner en væsentlig Deel af vor religiøse Tro.

Jeg vilde ugjerne misforstaaes. Jeg anseer ikke Herr Colfax's Tale for noget Ligegyldigt eller Meningsløst. Ord, udtalte af en Herre i en saa fremragende Stilling, som Herr Colfax, have Betyd-

ning, og ihvorvel han talte med Høflighed, var dog hvert Ord overveiet og havde en Vægt, som, jeg der troer paa „Mormonismen“, ikke kan lade gaae upaataalt hen; og haaber jeg, at lægge en ligesaa stor Værdighed for Dagen som han.

Herr Colfax bemærker:

„Seg skal ikke dable nogle af Eders virkelig religiøse Troespørgsmaal. I vort Land hersker civil og religiøs Frihed, og hver Mand's Tro er en Sag mellem ham og Gud. I have ligesaa stor Ret til at dyrke Skaberen gennem en Præsident og tolv Apostler af Eders Kirkes Organisation, som jeg har gennem min Kirkes Præster, Eldster og Troesartikler, og denne Eders Ret vil jeg forsvare med ligesaa stor Midtjærhed som enhver anden religiøs Sects Ret i hele Landet.“

Dette er visseelig høimodigt og retfærdigt, og Følelser som gjøre deres Gier

Cre. Det er Følelser, som burde indgraveres i enhver amerikansk Borgers Hjerte. Han siger endvidere:

„Men vort Land regjeres af Loven, og ingen selbdannet Aabenbaring retfærdiggjør Lovens Trampen under Fodder.“

Ved første Diekast er denne Beviisførelse ganske rimelig, og jeg tvivler ikke paa, at Herr Golsfax har været ligesaa oprigtig og sædrelandskjerlig med denne Yttring som med den anden, men tillad mig med al skyldig Verbodighed at undersøge disse Ord's Indhold og Betydning.

At vort Land regjeres af Loven ere vi Alle villige til at tilstaae, men naar det siges, „at ingen selbdannet Aabenbaring retfærdiggjør Lovens Trampen under Fodder,“ vil jeg spørge: Hvorledes, ikke naar den forbyder mig at udøve min religiøse Tro, hvilken han selv siger, „er en Sag mellem mig og Gud.“? Tillad mig at sige, at den omtalte „selbdannede Aabenbaring“ udgjør en af de meest væsentlige Dele af vor religiøse Tro. Den kom fra Gud og kan ikke tilintetgjøres ved menneskelige Love. Den er en Deel af den evige Pagt, som Gud har givet til Menneskene. Vore Aegteskaber ere indgaaede og udførte ved lovmæssig Myndighed, hvorved Qvinden bliver beseglet til Manden for Tid og Evighed, ved den Magt, som Jesus omtaler, „der besegler paa Jorden og det skal være beseglet i Himlen.“ Hos os bliver det himmelsk Aegteskab borttaget dette fra os blive vi berovede vort Haab og vore Forbindelser i de Retfærdiges Opstandelse. Er dette ikke vor Religion? Herr Golsfax kan ikke see Tingene saaledes som vi. Hans Troeskæller ægte kun for Tiden, indtil Døden sonderriver dem. Vi have evige Pagter, evige Foreninger og evige Forbindelser. Jeg kan ikke i en Artikel som denne, indlade mig paa at give en saadan Forklaring,

som jeg ellers gjerne skulde gjøre ved passende Leilighed. Jeg gjør disse Bemærkninger for at vise, hvorledes det be-
tragtes af os som en Deel af vor religiøse Tro, som jeg ikke tvivler paa, at Herr Golsfax, hvis han forstod det, som vi forstaae det, „vilde forsvare,“ som han siger, „med ligesaa stor Nidkjerhed som enhver anden Sects Ret i hele Landet.“ Tillad mig at bemærke, at det var den Aabenbaring (jeg vil ikke sige selbdannede) som blev givet til Joseph og Maria, der foranledigede dem til at ansee Jesus for den Messias og flye for Herodes, som søgte at borttage Barnets Liv. Ved at gjøre dette, overtraadte de Loven, nemlig Herodes Decret. Var det nu urigtigt at handle saaledes og beskytte Jesus mod Loven? Men Herodes var en Tyrant. Det gjør ingen Forskjel, det var Landets Lov, og jeg kender ingen Forskjel mellem en tyrannisk Konge og en tyrannisk Congres. Naar Taler er om at haandhæve Loven, hvad enten under Konge eller Congres, mener man derved Magten, som betyder en Armee, som betyder Døden. Jeg er ikke kommen vidt nok i Metaphysiken til at opdage nogen Forskjel i Dødens Virkninger, hvad enten den forarsages ved Kleopatras Dgler, Brutus's Dolk, Lucretia Borgias Giftstaal eller en amerikansk Soldats Kugle eller Sabel. Dette har jeg skrevet, grundet paa de Ord, som Hr. Golsfax endvidere yttrede saaledes:

„Jeg kan ikke tilstaae, at den Indstiftelse, som I have oprettet her og som Loven forlaster, er et religiøst Spørgsmaal.“

Nu, med al skyldig Agtelse, tænker jeg, at om Herr Golsfax rettelig havde undersøgt vor religiøse Tro, vilde han være kommen til et andet Resultat. Da dette imidlertid ikke er Tilfældet, kunde jeg spørge: Hvem har sat Herr Golsfax til Dommer over min religiøse Tro?

Dg har han ikke allerede sagt, at „hver Mand's Tro er en Sag mellem ham og Gud.“

Herr Golsax har fuldkommen Ret til at sige eller føle, at han ikke troer paa den Aabenbaring, som danner Grundvolben for min Religion, og har Ret til at forlæste enhver af min Religions Grundfætninger; men skal han dictere mig min religiøse Tro? Jeg svarer Nei. Han betragter det ikke for Religion, men det er ikke desto mindre min. Hvis en Aabenbaring fra Gud ikke er Religion, hvad er da Religion? Fordi han ikke troer, det er fra Gud, gjør ingen Forskjel; jeg veed det er. Søderne troede ikke paa Jesus, men det gjør Herr Golsax og det gjør jeg. Sødernes Mangel paa Tro forandrede ikke Aabenbaringen.

Ægtefæbets er fra umindelige Tider blandt civiliserede Nationer bleven betragtet som en religiøs Ordinance. Søderne betragtede det saaledes, de romerske- og græsk-catholske Præster ansee det for et af deres Sacramenter; den engelske Kirkes Præster sige i deres Ægtefæbetsformular: „Hvad Gud har sammenføiet, bør intet Menneſte adskille,“ og i nogle af de protestantiske Kirker blive Medlemmer, hvis de gifte dem med hvad de kalde Bantroe, satte under Forhør. Da vor Kirke deler Anstuelſe om Ægtefæbets Helighed med saa mange andre Troesfællesskaber her i Landet, tænker jeg, hvis Omstændighederne fordre det, en af Dagene at paaminde Herr Golsax om hans Løfte, at beskytte alle Secter her i Landet, og forsvare „denne vor Ret med ligesaa stor Nidkjærhed, som enhver anden religiøs Sects Ret i hele Landet.

Jeg anfører endvidere: „Men til Eder, som ansee det for saadant, siger jeg, at den Lov, I forkaste, er kun en Bjentagelse af de oprindelige Forbud i Eders egen Mormons Bog (Side 120)

og i Eders Pagtens Bog i dens Capitel om Ægtefæb.“

Med Hensyn til den sidste Anførsel af Pagtens Bog vil jeg bemærke, at dette Capitel kun blev betragtet som en Deel af Kirkens Vedtægter og aldrig antaget som Aabenbaring. Det blev udgivet som Tillæg til Pagtens Bog længe førend Aabenbaringen om celestialet Ægtefæb blev givet, hvilken naturligtvis træder istedetfor. Anførslen fra Mormons Bog er kun et Brudstykke; men jeg kan ikke dable Herr Golsax derfor, thi han har for meget at udføre til selv at udforske vor Lære. Jeg formoder det er tilstillet ham af en Anden. Havde han læst lidt videre, vilde han have fundet, at der staaer saaledes: „Thi om jeg vil opreise mig Sæd, siger den Hærskarernes Herre, saa vil jeg befale mit Folk; ellers skulle de adlyde disse Ting.“ Dg jeg siger, at Herren har befalet og vi adlyde Befalingen. Jeg anfører atter fra Herr Golsaxs Tale:

Dg dog, medens I paastaae, at denne senere Aabenbaring giver Eder den Rettighed, at vende Eders gamle Tro Nyggen og overtræde Loven, ville I ikke taale, at Andre tage sig samme Rettigheder under Aabenbaringer, som de sige at have annammet, eller under Religioner, som de ville efterleve.“

Her tager Hr. Golsax feil. Vi taale alle Religioner og alle Aabenbaringer eller selbdannede Aabenbaringer. Vi ere saa frie, ikke at troe dem alle, men vi forhindre ikke Andre deri. Med Hensyn til at vende vor gamle Religion Nyggen, da have vi aldrig gjort det.

Angaaende hvad man vilde gjøre i de Forenede Stater med Hinduer, som brænde Enterne, er vanstelig at afgjøre. Den brittiske Regjering har tilladt baade Fleerkonieri og at de Indfødte brænde Enterne i dens Colonier i Ostindien.

Hvis Hinduerne vare profelyterede til vor Religion, vilde de ikke brænde deres Guler, og uden at de blive profelyterede er det ikke sandsynligt, at de ville komme til Utah.

Hvis Rettigheder have vi krænket? Hvis Giendele have vi borttaget? Hvis religiøse eller politiske Tro eller Rettigheder have vi blandet os i? Ingens. Vi have aldrig fornættet Missouri, Illinois, Kansas, Nebraska, Idaho, Nevada, Montana, California eller nogen anden Stat eller Territorium. Jeg vilde ønske, at vi kunde sige det Samme om Andre. Jeg haaber ikke, at vi skulle dømmes for Forbrydelser, som man antager, vi ville gjøre os skyldige i; det vilde være tidsnok at affone dem, efterat de ere begaaede. Vi tilstaae, at vi nylig have grundlagt Handelsforeninger, men er det noget Nyt i England, Tydskland, Frankrig eller de Forenede Stater. Vi antage, at vi havde den Rettighed ligesaa vel som Andre, at handle hos hvem vi synes; vi forhindre ikke Andre at sælge, hvis de kunne faae Kunder. Vi have begyndt med at handle med vore Venner. Vi paastaae, at vi med Strengthed haandhæve Loven imod Tyveri, Hazardspil, Horeeri og andre civiliserede Synder. Er det en Forbrydelse? Hvis saa er, da ere vi skyldige.

Men tillad mig at vende tilbage til den religiøse Deel af denne Afhandling; thi hvis vore Lærdomme ere religiøse, da tilstaaes det, at Congressen ikke er dommeberettiget derover, og dermed er Sagen sluttet. Hr. Websters Ordbog forklarer, at Ordet Religion betyder „Troessystem, som Tyrkernes Hinduernes og de Christnes.“ Jeg har aldrig været istand til at ansee Religion for Andet. Jeg tænker ikke, at Herr Golsfax havde overveiet Gjenstanden nøie, da han sagde: „Jeg kan ikke indromme, at den Indstif-

telse, I have oprettet her og som Loven forkaster, er et Religionspørgsmaal.“

Skal herved forstaaes, at Herr Golsfax er ansat til at domme, hvad der er Religion og hvad der ikke er Religion; hvad der er sand og hvad der er falsk Religion? Hvis dette er Tilfældet, hvem har da ansat ham og med hvilken Myndighed? Jeg er overbevist om, at han ikke har eftertænkt denne Forudsætning, ellers vilde han ikke have tilladt sig en saadan Udtalelse.

Efter denne Theori er aldrig noget Menneſte bleven forfulgt for sin Religion. Saadant er ganske u hørt. Kunde Nogen antage, at det ærværdige og meget lærde Raad — Fødernes store Synedrium, eller at de hellige Mænd, Ypperstepræster, Skrifstloge og Pharisaer vilde forfølge Nogen for deres Religions Skyld? Jesus Christus blev ikke dræbt for sin Religions Skyld, men fordi han var en Gudsbespotter, besad Djæveln og uddrev Djævel ved Belzebug, Djævlens Fyrste; fordi han kjendte iblandt dem som en Lømmersmands Søn, paastod at være Guds Søn. Saaledes sagde de, og Sagen var i deres Hænder. Kunde Nogen føle sig mere fortrakket end disse Føder over den høie Forbring, som han gjorde? Hans Disciple bleve forfulgte, gjorde fredløse og dræbte; ikke for deres Religions Skyld, men fordi de „talte bespottelig og oprørte Folket“ og fordi de troede paa en „selvdannet Aabenbaring“ angaaende „en vis Jesus, som var bleven ihjelslaaet, og som de sagde, var opstaaet igjen.“ Det var for falsk Angivelse og Mangel paa Religion, at de bleve forfulgte. Sagen var denne, at deres Religion lignede ikke Fødernes, ligesom vor heller ikke ligner Herr Golsfaxes.

Loyola opfaant og benyttede ikke Torturedstaberne, saasom Fagotbrænde, Pinebænken og Bippegalgen til at forfølge

Nogen med, paa ingen Maade, men kun til at rense Kirken for Kjættere, ligesom Andre vilde rense Utah. Hans Midkjærlighed var for den hellige Modertkirke. Nonconformisterne eller Dissentererne i England og Holland, Hugenotterne i Frankrig og de stotte Non-Covenanteres bleve ikke forfulgte og dræbte for deres Religions Skyld, men fordi de vare oprørste, afvigende og vantroe.

Hvilke affyelige Ting ere ikke blevne udforte i Religionens Navn; alle de foromtalte sagde, at de bleve forfulgte for deres Religions Skyld. Deres Forsølgere vilde, ligesom Herr Golsfag overfor os, „ikke indrømme, at de Indstiftelser, de havde oprettet og som Loven forkastede, vare Religion.“ Med andre Ord, det var Bedrageri eller falsk Religion. Vi vilde ikke tale om, hvad Qværterne og Baptisterne have lidt i de Colonier, som senere bleve til de nuværende Forenede Stater.

Der siges, at vi klage over Forsølgelse. Have vi ikke Marsfag dertil? Kunne vi benævne det, vi have udstaaet, med noget mildere Ord? Var det af Kjærlighed, at vi bleve plyndrede og vore Mænd, Qvinder og Born i Tusindviis uddrevne fra Missouri? Var det af christelig Mennefskjærlighed, at hele vort Samfund blev plyndret i og derefter uddreven fra Illinois til Orkenen blandt de Bilde?

Da vi som Landsforviste flygtede fra de Forenede Stater, gif vi til det mexicanske Terrain, og om vi end ikke bleve beskyttede, kunde vi dog forblive der uanstøtet. Var det Forsynets naadefulde Tilstiftelse, som ved Fredslutningen atter stillede os under de Forenede Staters faderlige Omsorg? Det var den Regjering, som under vor Flugt fra Forsølgelsen i Illinois, forlangte 500 Soldater af os, hvilke hjalp til at erobre det Land,

hvortil vi tyede. Regjeringens omme Kjærlighed for Landet blev lagt for Dagen dengang den sendte en Armeed imod os, og udgav omtrent 40 Millioner Dollars for at ruinere os.

Vi lede naturligviis ikke! Religiose Fanatikere ere ikke istand til at sole, ligesaa lidt som Fiskerkonens Aal, idet hun, da hun slaede dem, sagde, at de vare vante dertil. Under hvilket Paaskud blev Armeen sendt imod os? Grundet paa Embedsmændenes falske Angivelse, hvilken en anden Embedsmand (Gouverneur Summing) senere offentliggjorte at være Løgn. Saaledes blev hele denne Affaire grundlagt ved Embedsmændenes Løgnagtighed, som senere af en anden Embedsmand blev gjendreven. Har Regjeringen givet os nogen Dpreiisning? Er det forkeert at kalde dette Forsølgelse? Nei, vi have til vor Sorg lært, at „Kongen er ansvarfri.“ Dette Folk har lidt Uret i over 30 Aar, og endnu vil Regjeringen ikke erkende, at det er Uret, endfise give Dpreiisning; dog er jeg beredt paa at bevise Alt dette. Hvad var Grunden til denne Forsølgelse? Var det Fleerkonier? Nei, det var der ikke engang Tale om.

Efterat have sagt saameget om Herr Golsfags Tale, vil jeg nu henvende nogle Ord til Congressen og Nationen. Jeg haaber ikke, de vil have Noget derimod; thi ogsaa jeg er en Lærer. Lad mig da først omtale Loven, som blev givet i 1862. Aabenbaringen om Fleerkonier blev givet i 1813, altsaa 19 Aar før Congressens Lov. Som et Folk troe vi, at denne Aabenbaring er sand og kommen fra Gud. Det er vor religiose Tro og Ret, eller ikke Ret, saa troe vi det alligevel. Det gjør Intet til Sagen, hvad Meninger Andre nære, det kan ikke forandre vor religiose Tro. Grundloven er givet for at beskytte mig i min og andre Folk i deres Religion, efterfom jeg

forstaaer det; den fastsætter ingen Religion for mig og giver heller ikke nogen Anden Ret til at gjøre det, ikke engang selve Congressen, men den simpelthen bestytter Enhvers Religion. Denne Rettighed har Grundloven hjemlet Folket, og hvor findes der Noget, som ikke veed, at Loven af 1862 om Fleerkonier blev givet for at forulempe vor Religion. Dens Hensigt var ligesaa aabenbar som Herodes's Proklamation om at dræbe alle Børn i Landet under to Aar, var at dræbe Jesus; eller Pharaos Lov, at dræbe alle Hebræernes forstefødte Børn var beregnet paa at udrydde Israelliterne. Hvis en Lov var bleven givet, som gjorde det til en Forbrydelse for religiøse Samfund at forbyde Egtekab, vilde Alle have forstaaet, at der sigtedes til Chalking Qværterne, som forbyde Egtekab, og ligeledes til de romersk-catholske Munk- og Nonneklostre i Landet; men Loven af 1862 blev ved dens Oprindelse og fremdeles beregnet paa at bringe vore Folk i Strid med de forenede Stater, for derved at faae Paaskud til at ruinere os. Disse skjændgjerninger, som ingen ærlig Mand vil søge at omgaae. Loven kunde ikke være mere tydelig, men lidt mere ærligt vilde det have været, om der var bleven sagt, at „Mormonerne“ ikke skulde have mere end een Hustru. Den er ligesom et Angreb paa vor Religion. Det er den gamle Historie om Lammet, der drak af Bækken længere nede end Ulven, og dog af denne beskyldtes for at gjøre Vandet muddret. Der siges os naadefuldt, at vi kunne appellere til Høiesteret; meget sandt, de hebraiske Modre kunde ogsaa appellere til Pharaos; Daniel kunde appellere til Nebucadnezar og Jesus til Herodes; ligeledes kunde de, der blive lagte paa Pinebænken appellere til Loyala; saa og kunde Albigenerne og Woldenserne appellere til Paven, og Qværterne og Baptisterne i de

engelsk-amerikanske Colonier til Puritanerne. Hvorfor gjorde de det ikke?

Forstaae Statsmænd og Politikere hvad de gjøre, idet de give saadanne Love? Forstaae de, som alt bemærket, at Opstand mod Loven fremkalder Uvendselse af Magt, at Magten er et andet Navn for en Armees, og at en Armees bringer Døden? Der kunde maastee findes Noget, som var mere behageligt at tænke paa, end at Een havde været behjælpelig med at fremkalde Mord, at være plettet med uskyldigt Blod, som ikke lader sig afvaske.

Det er maastee meget behageligt at gennemreise Landet paa en Lyttour under Folkets Hilsen og Smigren, at tage imod deres Hyldest og tale dem efter Munden; men være forsigtige, at I ikke stifte Brand, eller forarsage Pine og Død. Det kunde synes at smage godt, men Bøgeret indeholder Gift, og den Veie fører til Døden.

Det er ikke første Gang, at Præsidenter, Konger, Congresser eller Statsmænd have forsøgt at regulere Jehovahs Handlinger. Pharaos Udryddelsesbefaling blev anerkjendt at være viis; thi Hebræerne tiltog altfor stærkt. Maastee Egypterne ligesom nogle af de Forenede Staters Reformatorer, havde lært at dræbe Jofstre; maastee de meente, at et eller to Børn vare nok og saa dræbte de øvrige. De kunde ikke følge Naturens Love, de vare for simple, men formedelst deres moderne Mord var der Fare for, at deres Slægt vilde uddøe, medens Hebræernes Tal forøgedes i en Grad, som var ganske forsærdelig for deres fine Sands, og det var en stor skjændgjerning, at der var Fare for at Hebræerne ved deres Frugtbarhed vilde opfylde Landet. Noget skulde og maatte gjøres, og hvad kunde være mere naturligt, end at Hebræernes Børn skulde friste samme Skjæbne som deres egne.

Denne Myrden af Hebræernes Børn

er for os og den christne Verden meget affhyelig, men var for dem ikke værre end Fostermord a la Madame Restell. Omstændighederne ere noget lignende i de to Tilfælde. Dengang Herodes lagde Plan mod Jesus for at tage hans Liv, og dræbte Børnene under to Aar, hvem kunde klage derover, det var Loven og man skulde adlyde Loven. Den Almægtige, Jehovah eller Jesus, Verdens Frelser maatte ikke krænke Loven. Jesus blev korsfæstet efter Loven; hvem kunde klage derover. Daniel blev, overeensstemmende med Loven, kastet i en Lovehule. Kongen vilde have frelst ham, om han havde kunnet, men han turde ikke krænke Loven. St. Bartholomæus Nattens Bloddad, var overeensstemmende med Loven. Robespierres Guillotine, som affaar Tusinder af Hoveder i Frankrig, gjorde det efter Loven. Hvad Net havde Dffrene til at klage? Men disse Ting bleve udforte i uoplyste Tidsalvere. Følg da ikke, I som prale af Ederes Civilisation, deres Exempel; værere mere overbærende, mere retfærdige og mere hvimodige. Der siges, at vi leve i en mere oplyst Tidsalder, at der er større Moralitet nu. (?) Vore Ideer ere mere klare og vore Institutioner mere liberale. „I vort Land,“ siger Herr Colfax, „findes der civil og religiøs Frihed, og enhver Mand's Tro er en Sag mellem ham og Gud,“ det vil sige, saalange Gud ikke støder an mod vore Fordomme og Begreber ved at indføre Noget, som vi ikke tro paa; thi i saa Tilfælde maa han tage sig iagt. Vi ville ikke forfølge, nei langtfra, men vi ville tage Forholdsregler og lade Congressen udgive Love, som skulle adlydes. Det er vel sandt, at vi kunne blive nødsagede til at udsende en Armee, som vilde udgyde meget Blod, men hvad vil det sige. Det er saa behageligt at blive gjort fredløs, i de „Undertrykkes Hjem“, som de Forenede Stater

kalde sig, overeensstemmende med den store Republik's Love, at Ingen burde klage derover. Det var maasselig elendigt nok i uoplyste Tidsalvere at omkomme paa en vanærende Maade efter Kongers Befaling, men nu kunde det godt gaae an.

Jeg erindrer, for tredive Aar siden i Staten Missouri, da Mr. Mc. Bride, en graahaaeret vaklende Olding og Veteran fra Uafhængigheds Krigen, med svag Nøst raabte til nogle Fædrelandsvenner: „Spar mit Liv, jeg er en Revolutions-Soldat, jeg kjæmpede for Frihed, ville I myrde mig? Hvad er min Brode? Jeg troer paa Gud og paa Aabenbarelse,“ men en ophidsset Discipel af en civiliseret Tro svarede ham: „Tag det, Du forbandede Mormon“, og slog hans Hoved itu med sin Geværkolbe. Der laae han, med de hvide Lokker overstænke af sin egen Hjerne og sit eget Blod paa den samme Jordbund, som han tidligere havde offret sit Blod for at fritjobe. Vore Franklins, Jeffersons og Washingtons Aander der, og saae de den blodige Ugjerning? Saae de deres Vaabenbroders Mord? Vidste de, at Tusinder amerikanske Borgere vare blevne plyndrede, gjorde fredløse, uddrevne og myrdede? Thi disse Ting syntes at være glemte af vore Statsmænd. Blev Morderne da ikke straffede? Fil de Skadelidte ikke Dødsstraf? Nei, det var kun „Mormoner“, og da de henvendte dem til Nationens Præsident, svarede han: „Ederes Sag er retfærdig, men jeg kan ikke gjøre Noget for Eder.“ O salige Land, for religiøs Frihed, hvad var Grunden til Alt dette? Var det paa Grund af Polygami? Nei, det var dengang paa Grund af vor Religion og det Samme er Tilfældet nu; Monogamie eller Polygamie gjør Intet til Sagen. Lad mig nu spørge: har der ikke været Blodsudgydelse nok i dette Land?

Raaber den blodtørstige Molech endnu paa flere Doffe?

Lad mig i al Erbødighed spørge: har Regjeringen ikke Nol at bestille hjemme? Hvad skal der gøres ved dens Helveder af Spillehuse, dens Gulb-Sammensværgelser, dens Sammensværgelser for at undgaae at betale Told af Brændeviin, dens Jernbane-Sammensværgelser og dens Sammensværgelser i Congressen? Hvad skal der gøres ved den store Forbandelse, der tynger paa Landet, nemlig Prostitutionen? (Monogamiets Datter). Hvad skal der gøres ved dens Tvillingsøster, Barnemord? Jeg taler som en Ven. Er det ikke vitterligt, at disse affhyelige og fordævelige Under ødelægge Folket og gaae som en Pest igjennem alle Samsunds-klasser, fra Paladsjet til den usleste Hytte medbringende Sygdom og Raadenhed. Hvad skal der gøres ved New-Yorks 30,000 Skjoger og de forholdsvis ligeflore Antal i de andre Stæder i Landet, samt deres Horebærter og Værtinder, som naturligtvis Allesammen ere meget ærlige Folk? Her gives der Keilighed til Arbeide for den menneketjærlige Christen, Ven og Statsmand. Vilde det ikke være godt at rense denne „Augias Stald“? Hvad skal der gøres for de Tusinder Husfruer, hvis Liv er en lang Tortur formedelst Mændenes Lidenskabelighed? Hvad for Sønnernes og Døttrenes Ydmygelse formedelst Fædrenes Skjændigheder? Hvad, for de Tusinder huusvilbe og hjemløse Børn, som ere kastede hjælpeløse og vanærede ubi Verden som Samsundets Udstud, hvis Fædre og Modre alle stamme sig over dem og derfor hjerteløst overlade dem til Fattigvæsenets Omsorg, som levende Minder om deres Slam? Hvad skal der foretages imod Barnemord, med dets rædselsfulde, unaturlige og forbandede Folger? Vilde I udgive Love mod disse monogamiske Forbrydelser eller skal

„Madame Reslett“, og hendes Elever vedblive at øve ligesrem Mord uden at der bliver raadet Bod derpaa? Skulle Eders smukke Døtre, Amerikas Prindsesser, ubarmhertig vedblive at dræbe deres Afkom paa denne Dæmons Altar? Hvorhen styre I? Disse Under findes ikke i Utah tusinde Mile fra Eders Grændse, men i Eders egne Byer og Hjem. Fordævelsen trives i Eders hemmelige Klauve og paa offentlige Veie; man sporer den i enhver Krog, i alle Stænder. Eders Hospitaler ere oversyldte deraf; Eders Søner og Døtre, Eders Husfruer og Mænd ere vanærede derved. Den eksisterer fra Louisiana til Minnesota og fra Maine til California. I kunne ikke skjule Eder derfor; thi man læser om den i Eders Aviser og Tidsskrifter og paa Plakater paa Murene, som et levende, affhyeligt og forbandet Under. Eders Blod er fyldt med Fordævelse, som stirrer ud af Eders Dine og brændemærker Eders Træt, ligesom Kain. Børnene nedarbe den og den hentørker, rustet, brænder og fordærver Nationens Livskraft.

I amerikanske Statsmænd, ville I tillade saadanne Dæmoner at drive frit Spil i Landet, og tillade Nationen, at blive fratagen Livskraften og ødelagt, medens I spekulere paa Utah? Er det ikke ydmygende, at disse forfærdelige Ting eksistere i Eders Midte, medens I som Statsmænd, Lovgivere, Magistrater, Byraad, Præster, Reformatorer og Menneksvenner tilstaae, at I ere magtesløse overfor disse Forbrydelser og Under, som nu fortære den stolteste Nation paa Jorden. Vi kunne lære Eder desangaaende, om vi end ere Polygamister.

I anerkjende een Husfru og hendes Børn. Hvorledes er det med Eders andre ikke anerkjendte Forbindelser? Vi anerkjende og underholde alle vore Husfruer

og alle vore Børn. Vi underholde ikke nogle Faa og overlade de Andre til Anstalter for Forældreløse eller vise dem ud paa Gaden som Bagabonder. Vore Handlinger ere aabenlyse og vi spille ikke under Dække. Vi have ingen Helveder af Spillehuse, ingen Drukkenfab, ingen Barne-mord, ingen Skjoger og ingen Prostitution. Vore Hustruer ere ikke bange for, at vi have hemmelige Kjærlighedshistorier; ei heller fordærves de af uærlige Riddinger. Vi troe paa og understøtte Qvindens Dyd. Der findes den Dag idag ikke et Sted paa Jorden, hvor Qvindens Væ, Dyd og Kydsthed bliver saa godt beskyttet, som i Utah. Tænk paa det. Vilde I have, at vi skulle forandre Guds Orden og ombytte vore Indstiftelsers Naadehold, Væ, Kydsthed og Dyd med Eders, som ere vanærende, fordærvelige og ødelæggende? Vi ere gaaede bort fra disse Ting, og med stor Omhyggelighed have vi rensset os fra Eders Under. Søg ikke at udgive Love, hvori I vilde neddrage os i Eders forbandede Vederstyggeligheder. I kunne sige, at I arbeide ikke mod vor Keenhed, men mod vort Polygamie, som I ansee for et himmelraabende Onde. Lad saa være, at det er Eders Anskuelse; men hvis Eders System er saameget bedre, hvorfor frembringer

det da ikke bedre Frugter. Efter Frugten at domme frembringer Polygamie Kydsthed, Væ og Dyd. Monogamie derimod Synd, Vanære og Fordærvelse.

Men I vilde indvende, at disse Under ikke hore til Eders Religion, og at I, som ere dydige, have ligesaa meget imod Synd og Fordærvelse, som vi. Hvorfor kontrollere I det da ikke? Vi have Magten over det og vi bruge den. I have Eders „christelige“ Foreninger, Eders Unge Mænds Foreninger, Eders Magdalene Foreninger og Naadeholdsforeninger, som alle ere meget værdige. Eders Byer ere opfyldte af Kirker og Sværme af Præster af forskellige Secter. I have Eders Presse, Eders lovgivende Forsamlinger, Eders Politi, Eders Magistrater, Eders Retter, Eders Fængsler og Eders Armeer til Raadighed. I ere en Nation af „Christne“. Hvorfor blive da ikke forstærkede Under standsede? I besidde den moralske, religiøse, civile og militaire Magt, men I udrette ikke Noget. Er det da formeget at sige: „Uddrag først Bjelken af dit Dæ, og da kan Du see til at uddrage Skjæven, som er i din Broders Dæ.“

Erbdigst

John Taylor.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Vi hidsette Følgende fra „Springfield Republican“, hvorfra fremgaaer, at Præsterne i de forenede Stater fremdeles vise, at de mangle Liberalitet, og at idetmindste een Redacteur forstaaer at opfatte deres Sneverhertighed.

„To Mormon Apostler [Udbydere] ere for Tiden i Berkshire i Massachusetts paa en proselytiserende Tour, og holde Foredrag i de større Byer. De ere forbausede over, at Dr. Todd i Pittsfield er saameget mere utilgængelig end han for kort Tid siden var i Utah. De klage over, at han og andre christne Præster, som mod-

toge Indbydelse til og prædikede i det mormonste Tempel, [Tabernaklet] ikke vilde vise Gjensidighed, men total affsl og disse Troens Forsvarere at benytte deres Prædikestole, uagtet der var bleven viist dem al Smødekommen i Utah.

Hvis disse „christne Præster“, som bleve saa høfligt behandlede i Utah, virkelig negte at vise en lignende Forekommenhed fra deres Side, sælde de den Dom over dem selv, at hvor Mormonerne ere høflige og liberale ere de u høflige og vise Mangel paa Liberalitet. Disse Præster kunde have godt af at komme til Utah igjen, for bedre at lære Høflighed og Liberalitet. De burde ærgre, for ikke at sige stamme dem over, at Mormonerne langt overgaae dem i Gjæstfrihed og dermed beslægtede Dyder. Er det virkelig deres Mening, at lade Mormonerne overgaae dem i enhver god Egenkab.

Hvad siger Skriften? „Glemmer ikke Gjæstfrihed; thi ved den have Nogle, uden at vide det, herbergeret Engle“ [Hebræernes 13, 2]. Men maastee disse Præster ikke troe paa deres egen Bibel? I Virkeligheden gives der mange saadanne gudsfrygtige Bantroende i denne Verden.“

Ældste Hans Peter Olsen ankom hertil fra Utah den 19de December. Formaalet for hans Rejse hertil er at ordne nogle private Forretningsager, men under Opholdet her [i Aarhus Conference] vil han tillige anvende sin Tid i Missionens Tjeneste.

Lidt mere fra Geo. F. Train.

„Deseret News“ af 10de November indeholder følgende karakteristiske Skrivelse fra den ivrige George Francis Train, til en af Utahs betjendte Mænd.

Holly, Michigan, d. 29de Octbr. 1869.

Herr A. Milton Musser!

Salt Lake City, Utah.

Tak for deres venlige Brev og Velvillie, samt for Statistikerne. Kjendsgjerninger lyve ikke. Tal bedrage ikke. Virkelighed er Beviisførelse. Et Samfund uden Fængsler, Fattighuse, Drulkenboldte, Hazardspillere, Skjøger, Dagdrivere eller betalte Præster; og med en Religion uden Hykleri; et Folk som boe i deres egne Huse og paa sine egne Forretninger skal ikke atter fornærmes eller antastes saalænge, som en Million irske Mænd anerkjende mig som deres Leder. Store Flokke hilse mig med Hurra, hvor jeg kommer. Sandheden er mægtig og vil seire. Jeg blotter Narreværk, offentliggjør Bedrageri og fremviser Kjæl-

tringer og langansigtede Psalmesyngere, ved mine Foredrag. Anna Dickson og Golsag tage feil, naar de hidse deres Tyr mod mit Locomotiv. Mine Kanoner ere skarpladte med dobbelt Ladning og jeg vil slaaes. Hold fast ved Eders Handelsforeninger. Præsident Young har Ret. Ansøg om Optagelse i Unionen. Uddriv den hedenste Leir. Saa snart Congressen angriber Utah, taber den Landets Tillid. Hils Benner og tak Præsident Smith for hans venlige Skrivelse, som indeholdt et Photographi af Orgelet.

Deres oprigtige
George Francis Train.

Correspondance.

Amerika.

Salt Lake City, den 29de Novbr. 1869.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Deres Strivelse af 11te October har jeg rigtig modtaget og takker for samme, ligesom for de tilsendte Nr. af „Stjernen.“

Det er mig en Glæde at kunne meddele Dem, at jeg og hele min Familie er rask og at vi ere tilfredse i den gode Stilling, i hvilken vi i den forte Tid af fire Maanedere ere komne. Alt her er i en blomstrende Forfatning. Handelsforeningerne florere, og de faa Kjøbmænd, som ikke høre til vor Kirke, men som dog boe her, ville snart blive nødte til at pakke sammen af Mangel paa Søgning og reise til andre for dem mere bekvemme Steder. Præsident Young er i bedste Velgaaende. Jeg forbauses ofte over hans lette og smidige Bevægelser, naar jeg seer ham gaae henad Gaben, idet jeg erindrer, at han er næsten halvfjerdindstyve Aar gammel. Jeg er optagen som Medlem i Propheternes Skole, hvor vi erholde gode Raad saavel af Præsidentskabet som ogsaa af de Tolv. Her afholdes ogsaa danske Forsamlinger hver Tirsdag Aften under Eldste Winbergs Bestyrelse. Utahs Dverbane nær-

mer sig vor By med raske Skridt, og den Dag, paa hvilken vi skulle høre „Fløiten,“ imødesees af Indbyggerne med stor Glæde. Arbeidet paa Templet gaaer ogsaa rask fra Haanden nu, ligesom flere offentlige Bygninger blive opførte i Territoriet.

Mange fremmede gjæste vor Stad, og naar de drage bort, udtale de deres Forbauselse over vor Fremadstriden i det Gode og Nyttige.

Jeg tænker ofte med Glæde paa de mange lykkelige Timer, jeg tilbragte i Deres og de Helliges Selskab i mit Fødeland, og jeg er tilfreds over, at jeg ofte har haft Leilighed til at bære mit Bidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet for mine Medmennesker.

Behag at hilse Brodrene i Deres Omgivelser og alle de Hellige, som kjende mig.

Altid bedende for Deres Belsærd forbliver jeg Deres i Evangeliet forbundne Broder

Chr. Halvorsen.

Dense, den 12te December 1869.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Med saa Linier vil jeg underrette Dem om min Tour siden jeg forlod Kjøbenhavn.

Broder Mortensen modtog mig paa

Stationen og vi holdte Dagen efter 3 Forsamlinger. Mange Fremmede vare tilstede, og vi talte længe og med Frihed i Aanden. Fred og Ro herskede, og kun

een Person gav Anledning til at blive sat udenfor.

Jeg har i afvigte Uge i Forening med Broder Mortensen besøgt de Hellige paa Sletten, hvor vi afholdte to Forsamlinger. I Løbet af 6 Dage har jeg prædikeret 6 Gange, og hver Gang følt mig styrket ved Herrens Nærværelse, som jeg ikke har forglemt i Ydmyghed at bede Herren tilbede mig, da min Erfaring har lært mig, at uden hans Velsignelse vil vort Arbejde ikke frugte meget.

Paa saa Undtagelser nær ere de Hellige her villige til at opfylde deres Pligter.

Vi forventede at kunne faae en Sal stille i Afsens, men det synes ikke at lykkes; dog reise vi dertil imorgen (Mandag) for at forsøge igjen, og samtidig besøge vi en Slægtning. Paa Torsdag reiser jeg til Fredericia, derfra til Veile, Horsens og Aarhuus.

Haabende at De og Alle hos Dem ere vel fremsender jeg min Tak for Deres Godhed mod mig, og forbliver, med hjertelig Hilsen til Dem og Broder Petersen, Deres Broder i den evige Pagt

L. Larsen.

Norge.

Christiania, den 15de December 1869.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Da jeg antager, det vil interessere Dem at høre lidt fra denne Deel af Missionen, tilskriver jeg Dem disse faa Linier.

For saa Dage siden feirede vi denne Greens 16aarige Stiftelsesdag, og der blev ved denne Leilighed holdt flere interessante Foredrag om Grundlæggelsen af Evangeliet her. Mange ere i den forløbne Tid indkomne i Evangeliet og glæde sig deri, og det er mit Haab, at Mange endnu ville slutte Pagt med Herren og blive indlemmede ifølge Forjættelserne. Vore Forsamlinger ere godt besøgte af Fremmede, som ikke før have villet høre Sandheden, og vort Locale er endog overfyldt førend Forsamlingen begynder. So mere Præsterne raabe og advare mod at

høre „Bedragerne,“ som de kalde os, desto mere ivrige blive Folk efter at lytte til vore Udtalelser.

Med Hensyn til Regnskaberne, da udvise mine Bøger den sammne Sum, som af Dem sidst opgiven, og ere vi saaledes paa det Nene dermed. Der er Sandshynlighed for, at vi faae en ny Forsamlingsaal heri Christiania, og jeg forventer, at den deels vil blive paa et mere beqvemt Strog og deels blive smukkere og mere hensigtsmæssig samt billigere, og saaledes vil den, haaber jeg, bidrage sit til at fremme Værket heri Christiania.

Med Hilsen til Dem og Deres Omgivelses forbliver jeg Deres med Agtelse

C. D. Fjeldsted.

Svertig.

Malms, den 24de December 1869.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder.

Hjemkommen fra min Tour i 7de District, antager jeg det vil interessere Dem, ligesom jeg anseer det for min Pligt at underrette Dem om de Helliges Tilstand og Værkets Fremgang i denne Deel af Wiingaarden.

De Hellige ere i Besiddelse af en god Aand og legemlig Helse og ere i Almindelighed villige til at komme til Forsamlingerne, og de, som blive opfordrede dertil, ere redebonne til at udtale deres Følelser, ligesom timelige Midler til Værkets Fremme blive ydede beredvilligt, hvorved de Hellige vise deres Tro af deres Gjerninger. I de fleste Districter er Bogbeholdningen betalt. Der er vel Nogle, som ikke ere saa ivrige i deres Pligters Opfyldelse, men som et Hele betragtet er jeg glad ved at kunne sige, at de Hellige tjene Herren.

Der er Enkelte, som altid ere sneverhjertede, naar Talen er om timelige Midler. Saadanne ville indsee deres Laabeligheder engang i Fremtiden, om ikke før, saa maaste naar Herren vil raabe Omvendelse ved Clementernes Røst.

Vi havde nogle meget gode Forsamlinger, besøgte af opmærksomme Tilhørere. Vore Forsamlinger heri Malms ere i Almindelighed temmelig godt besøgte af vore Venner udenfor Kirken, og vi ere ved Herrens Aand istand til at

fremsette Saliggjorelsens Principer for dem og gjøre Forsamlingerne saa interessante som mulig. De, som onste at vække Forstyrrelse, blive udenfor. Jeg har det bedste Haab for Herrens Værks Fremgang i denne Deel af Wiingaarden, og jeg troer, at her endnu er mange oprigtige Sjæle, som jeg veed ville komme i sin Tid.

Vi have en god Styrke af Missionairer. Her er 9 Districter og en omreisende Uldste i hvert District, ligesom de 6 af dem hver har en Broder af Præstedømmet til at hjælpe dem at varetage Salg af Skrifter og Bøger og holde Forsamlinger. Vi agte snart at bestille nogle flere unge Mænd til at arbejde i Evangeliets Tjeneste, saa at vi ikke komme til at mangle, om ogsaa nogle af dem skulde faae det Privilegium at emigrere til Foraaret.

Da Julen er forhaanden, vil jeg onste Dem og de Hellige i Deres Nærhed en munter Jul, og at en tilstrækkelig Deel af Herrens Aand maa være Dem tildeelt, er min hjertelige Bøn.

Broder Walthar sender i Forening med mig sin Hilsen til Dem, Brodrene R. Larsen, G. Larsen, Joh. S. Petersen og alle de Hellige.

Deres i Evangeliet hengivne

John Holmberg.

Joseph Smiths Levnetsløb.

September 1841.

(Fortsat fra Side 95.)

Torsdag den 30te.

Gjenpart af en Oversigt over Udgifter, foranlediget ved Joseph Smiths Arrest, ifølge en Ordre udstedt af Gouverneur Boggs i Missouri til den fungerende Sheriff for Adams County, som iværksatte samme i Juni 1841.

Nauvoo, d. 30. Septbr. 1841.

Til den fungerende Sheriff i Adams County.

Følgende er en Oversigt over mine Udgifter paa Grund af min Arrest og mine Forhør, medens jeg var under Deres Forvaring, nemlig:

Betalt Proc. Balsfon, Warren & Co.
250 Dollars.

— Proc. Little, Williams, Walker og Browning	100	—
7 Dage for egen Hest og Vogn	35	—
Udgifter foraarstagede ved Arrestationen	60	—
Tolv Vidner, nemlig: E. Higbee, J. P. Green, A. Lyman, D. Chase, F. Higbee, C. Higbee, R. Cahoon, G. W. Robinson, S. Younger, L. Woodworth, W. Knight og R. B. Thompson hver 4 Dage med Heste og Vogn a 5 Dollars pr. Dag	240	—

685 Dollars.

Min Herre!

De vil behage at tage saadanne Forholdsregler som ere nødvendige, for at jeg kan komme i Besiddelse af ovennævnte Sum, som efter Retfærdighed tilkommer mig, uden at tale om Stadeserstatning

og Dpreisning for grundløs Anklage. Jeg skulde have præsenteret Dem denne Oversigt tidligere, men blev forhindret deri ved min Skriver R. B. Thompsons Sygdom og Vortgang.

Med Agtelse

pr. Joseph Smith.

John S. Fullmer.

Fredag den 1ste October 1841.

Blandt de interessante Levninger fra Fortiden, som i denne Tid komme for Lyset findes følgende Dom offentliggjort af „Courier des Etats Unis“:

„Dom, assagt af Pontius Pilatus, fungerende Gouverneur for Nedre Galilæa, hvoraf det fremgaer, at Jesus af Nazareth skal lide Døden paa Korset.

I Keiser Tiberius Cæsars 17de Regeringsaar den 25de Marts i Staden det hellige Jerusalem, Præsterne og Forvaltere af Offere for Guds Folk, Anna og Caiaphas og Gouverneur for Nedre Galilæa, Pontius Pilatus, siddende paa Præsidentskabets Sæde i Prætoriet dømmer Jesus af Nazareth til at døe paa Korset mellem to Tyve. Folkets store og eenstemmige Bidnesbyrd melde: 1) Jesus er en Forfører, 2) han er oprørsk, 3) han er en Fjende af Loven, 4) han kalder sig falskeligen Guds Son, 5) han kalder sig falskeligen Israels Konge, 6) han gif ind i Templet fulgt af en Mængde, som bare Palmegrene i deres Hænder. Den første Hovedsmand, Quillus Cornelius, befaler, at føre ham til Retterstedet. Enhversomhelst, Fattig eller Riig, forbydes at modsette sig Jesu Død.

Vidnerne, som undertegnede Jesu Dom, ere følgende: 1) Daniel Kobani, 2) Raphael Kobani, 3) Capet, en Borger.

Jesus skal gaae ud af Staden Jerusalem ved Struenus Porten."

Ovenstaaende Dom er indgraveret paa en Kobberplade; paa den ene Side er skrevet disse Ord. En lignende Plade er sendt til hver Stamme, den blev fundet i en gammel Vase, da man udgravede den gamle Stad Aquilla i Kongeriget Neapel i Aaret 1820, og blev opdaget af Kunstens Commissairer, som stode i Forbindelse med de franske Armeer. Ved Expeditionen til Neapel blev den fundet indlagt i en Kiste af Ebenholt i Chartrems Sacristi. Vasen blev funden i Casertas Capel. Den franske Oversættelse blev udført af Medlemmerne af Kunstkommissionen. Originalen er i det hebraiske Sprog. Chartrems Folk bade inderlig om ikke at tage Pladen fra dem, og deres Bøn blev hørt som Belønning for de Dpoffrelser, de havde gjort for Armeen. M. Denon, en Lærd, lod fabricere en lignende Plade, paa hvilken foranstaaende Dom blev graveret. Ved Salg af hans Samling af Oldsager m. m., blev den kjøbt af Lord Howard for 2,890 Francs. Dens virkelige Interesse og Værdi vil langt overgaae denne Sum.

For nogle Aar siden blev der i Catskill i New York fundet en israelsk Sekel fra vor Frelseres Tid. Paa den ene Side fandtes et Palmeblad, paa den anden en Tegning af Templet og nedenunder paa Hebraisk de Ord: Hellig Jerusalem!

Saabanne Oldsager, hvis Værdighed godtgjøres, have en uudtalelig Hellighed.

George M. Hinkle, som plyndrede mit Huus i Far West, medens jeg var i Fængsel, var paa Reisen ned ad Floden i en aaben Baad. Jeg anlagde Sag imod ham for Districtsretten i Burlington i Iowa, og sendte Elias Smith og George W. Gee for at varetage Sagen, men Hinkle stillede Caution og fik Udsættelse til Foraaret.

Stormfuldt og koldt. Nogle Faa samlede sig, men Conferencen blev ikke paabegyndt.

Jeg fik et Brev fra Benjamin Winchester. Han bad om at blive fritaget for at følge Eldste Snow paa hans Mission til Salem i Massachusetts paa Grund af svagt Helbred og daarlige pecuniære Omstændigheder, og udtrykte sin Overbeviisning om, at Eldste J. C. Page havde tilstrækkelige Midler til at have kunnet ledsage Eldste Orson Hyde til Jerusalem.

Lørdag den 2den.

Conferencen samledes i Grove. Præsidentfabet var fraværende, for at lægge Grundstenen til „Nauvoo House“. Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident B. Young. De forskellige Qvorummer bleve organiserede og anviste Pladser efter deres Orden. Brigham Young aabnede Conferencen med Bøn. Joseph Smith blev valgt til at præsidere og Elias Smith og Gustavus Hills til Skrivere. Forsamlingen hævet til Kl. 2 Efterm. Bøn af D. Pratt. Eftermiddag Kl. 2, aabnede Præsident Joseph Smith med Bøn. Sangchoret affang Psalmen Nr. 18. Præsidenten oplæste et Brev fra D. Hyde, dateret Regensburg den 17de Juli 1841, som gav en Skildring af hans Reise og Fremgangen i hans Mission, hvortil der blev lyttet med megen Interesse. Conferencen tilkjendegav sit Bisald for den Aand, hvori Brevet var skrevet. Præsidenten gjorde nogle Bemærkninger om Vinterens Strengthed og de Helliges ufordeelagtige Stilling med Hensyn til et Sted til Gudsdyrkelse, samt til Beboelse for Brødrene. Anmodede Conferencen om at vælge en Skriver istedetfor afsøde R. B. Thompson. James Sloan blev foreslaaet og valgt. Eldste Lyman Wight foreslog Biskop George Miller til Præsi-

dent for Overpræsternes Qvorum istedetfor afdøde Don Carlos Smith. Vedtaget.

Præsident W. Young præsenterede Forretningen, som blev paabegyndt ved den nylig afholdte Extraconference den 16de August med Hensyn til at bestikke passende og trofaste Mænd til de forskjellige vigtige Poster i dette og andre Lande.

Ældste Lyman Wight talte om Vigtigheden af Orden, eenslydende Instruxer og Eenhed i Bestræbelserne for at udsprede Rigets Bær.

Præsident Joseph Smith forklarede nogle Lærdomme og anførte 1ste Corinthers Brevs 12te Capitels 28de Vers, og viste Ordens Principet og Eenheden i Præstedommet's Embeder.

Patriarken Hyrum Smith gjorde nogle Bemærkninger, hvori han dablede nogle Ældster, som havde modarbejdet

Præsidentstabet's Bestræbelser for at samle de Hellige, og havde lokket dem til at standse paa Steder, som ikke vare bestemte til Indsamling. Han henviste isærdeleshed til Ældste Almon W. Babbitt af Kirtilands Opførsel.

Ældsterne Lyman Wight og Henry W. Miller afgave det Vidnesbyrd, at de havde bereist Steder, hvor Ældste Babbitt havde været efter at være vendt tilbage fra Besøget i Nauvoo og lært Lærdomme imod Guds Aabenbaringer til Skade for Kirkens Interesser.

Foreslaaet og vedtaget, at Ældste Almon W. Babbitt bliver affat indtil han giver Opreisning.

Choret sang Psalmen Nr. 124. Væn af Ældste Geo. A. Smith. Udsat til imorgen Kl. 9.

(Fortsættes.)

I n d h o l d.

	Side.		Side
Om Fleerkoneriet i de Forenede Stater	97.	Correspondance	107.
Redaktionens Bemærkninger	105.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	110.
Lidt mere fra Geo. F. Train	106.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilbensstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. C. Bording.